

PRO-CHÁZ-KA!! Co jinýho byste čekali asi, ne? ☐A velká byla!! Ne rozsahem, alébrž obsahem. A taky tím, kolik jsem toho musela namluvit ☐ . Ale nejdřív tomu předcházelo to, že jsme si vyšli s Rumíčkem. Šel mi pomoci a dělal zásobovače. Neboli, šel se mnou převzít maso, který jsem jim objednala. Chvilí potom, co jsme vyšli z domu, vidím auto, že už to točí k nám před dům. To jsem teda myslela, že máme větší rezervu, že se před tím stihneme i kapek projít a poté, co maso uložím, vezmu ven Talimůru. Ale co už, tak to trochu přeorganizujeme.

Auto zastavilo a paní Rožňová vylezla ven. Protože už je ta tma, tak i s rozsvícenou čelovkou na hlavě. Noooo, to jako neneneeee, to si rozhodně neměla dovolit!! Takovýdle bubáci se tady pohybovat nebudou!! Podle Rumouše teda. Mně rozhodně svítilna na hlavě nevadila ☐ . Spustil řev, jak největší pes ochránář . Naštěstí je s ním snadná domluva, takže obratem sklapanul a pochopil, že poplach je naprosto planej a sirénu vypnul. A naopak spustil vítačku ve stylu : “Jééé paniiii, to sem rád, že se zase vidíme, japa ste se měla?? Co ste dělala?? Taky mě ráda vidíte???....” No naštěstí paní Rožňová je člověk psí a tak si tu vítačku nechala líbit, ba naopak, hezky se s ním pomazlila. Já převzala dvě bedny s masem, rozloučili jsme se a mazali s Rumíčkem dom. S rozradostněným Rumíčkem. Neb ty krabice, že jo! Ty byly teda zajímavé ☐ . U vchodu jsem je položila na zídku a z něj se rázem stal cirkusovej pudlák. Chodil po zadních, krk nataženéj jak antilopa a řehtal se na celý kolo. Bodejď by ne, takovýho žrádla, to bych byla taky vysmátá.

Doma nás nadšeně uvítala Tali a k mému překvapení se chovala zcela civilizovaně a hlavně disciplínovaně. Nebylo nutno ji odhánět coby otravnej hmyz. Nějakej sasrak asi. Jindy by se při příchodu s takovouhle náloží muselo hudrovat, aby vnímnula, co se jí říká a nemotala se, dneska pohodička. Dovlekla jsem krabice do kůchně a tam jsem zjistila, že jsem pako na entou a neumím objednávat. Z původních 23 kg jsem to nějak potento a v krabicích bylo jen kilo sedmnáct. Inu, aspoň se mi to líp skládalo do toho mrazáku, ne? Šup, šup a bylo to, takže můžem honem ven. Teď půjde Talinka a Rumíček na závěr.

Tali měla tohodle rána fakt výborně našlápnuto a tak se hezky a klidně uložila na pelíšek, jak jsem jí řekla, bez pokusů o hopíkání, které v ní vždycky vyvolává ten přetlak z toho, jak se těší ven. Mluvila jsem velmi, velmi tiše, vlastně skorem šeptem. Když jsem se oblíkla, zakývala jsem na ní bez hlesu rukou a ona hezky a zcela klidně přišla ke mně a sedla si mi vedle nohy a mile se na mě usmívala, ano opravdu se usmívala, nelžu.

Oooo!!!! ☐

Využila jsem tý její vláčnosti a chvíli ji zase hladila a mudlala. V největším klidu, jaké jsem s ní doteď nezažila, jsme spolu tiše, bez obvyklého gejzíru a erupce energie, které je nutno tišit a mírnit, vyšly z bytu, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc. A od týchle doby jsem se fakt nepřestávala divit. Já vím, že se vám to bude zdát už švihlý, že se raduju z takovej běžnejch věcí, jako že pes vyjde normálně z domu ☐ ☐ . Jo, já to chápu, chápu to. Protože co by sakra mohlo bejt tak složitýho na tom, naučit psa, aby vycházel z domu normálně, aby venku chodil normálně, aby..... aby. Navíc po takový době, že jo. No jenže zkrátka je. Já si to teď užívala o to víc, že jsem toho psa u sebe měla co? DOBROVOLNĚ. Nikoliv po povelu, nebo za neustálého upozorňování. Ne, prostě jsme spolu šly. Tak, tak normálně, prostě. Tak jak chodíte se psem vy, nebo já s Rumíčkem. Tak jak jsem zvyklá běžně. ONA to chtěla. To na tom bylo to nejúžasnější.

Poslechla hezky na tichý upozornění, že za tou bílou kuličkou malou nemá chodit a naopak uvítala, že jsem ji upozornila na vižlajdu Sáru, s kterou se pak běžela přivítat. Moc hezky a normálně, bez těch jejích hovádin. A pak jsme spolu ŠLY. Jo šly, pomalá chůze prostě! Nikam nelítala, nevystřelovala se, nepobíhala, byla prostě se mnou. A já jí říkala, že jsem zvědavá, jestli bude takhle hodná i dál, že by to bylo moc fajn, kdybych měla takhle hodnou pejskovou, že by se mi to moc líbilo, že by se to líbilo i jí , že, že, že.... v podstatě jsem tu kušnu už nezavřela po celou dobu, co jsme byly venku ☐ . A ona nadšeně poslouchala, co jí to vykládám za kraviny ☐ . To je vám tak hezký!!! Pro mě sice náročný, páč řekněte mi poctivě - kdo je ráno mluvněj??? Já jsem vypnutá. Jsem sice schopná fungovat se psama venku, ale rozhodně nejsem nastavená na to, vést nějaký hovory z Lán ☐ . Navíc po celou dobu procházky . Jenže - prostě musím. To mi za to stojí. Museli byste vidět to její nadšení. To je takovej rozdíl proti tomu, jak funguje jindy, že jsem ochotná klidně recitovat v těchhle ranních hodinách Antonína Topiče életrárenskýho, celýho. Jen aby tam byla takhle hezky se mnou.

Aby mi udělala ještě větší radost, než jsem měla, tak když jsme došly k Talibuffíku, tak se tam sice vydala, ale!! Aleee!! Hele tomu neuvěříte. Když jsem řekla, že "Tali to je špatně, tohleto!" tak vona vám přilítla za mnou??? Eeee??? Cotože??? Spim?? Nechápu. ☐ . Ona tady reaguje na mluvený slovo? Nepotřebujeme povelovat? No prostě bomba. Obešly jsme zelenej panelák a pochodovaly zpátky kolem toho našeho a vydaly se ke hřišti. A pořád jsme šly dvě.

A pořád jsme si povídaly. Když jsme došly k zábradlí, položila jsem dotaz: "Tak co? Bude honička? Bude??" Byla! Páč utíkala napřed, aby to zábradlí mohla oběhnout a honit mě. Juhaajdýjááá juchajdááá!!

A i dál jsme, za neustálého povídání, jak vona je tetkon teda ta nejšikovnější Talinka ve vesmíru a přilehlým okolí, a že nikdo nemá takovouhle šikovnou Talinku enem já :D... , šly spolu a bylo to báječný. Když jsem kus před námi uviděla russlici Kiwi, posadila jsem tu spolupracující flekatou hroudu a propustila ji následně k uvítání. To k nám akorát dorazil Douí, kterýžto se patřičně pozvracel, když Tali uviděl, jako vždy ☹ . K jeho velkému překvapení ho přišla pozdravit normální psice ☹ ☹ ☹ . Jojo, i ten pes byl z toho zaskočenej, že vona je i normální ☹ . Jeho panička se radovala se mnou, protože tak jako půlka sídláku, i ona a její pes znají Tali ve zcela jiný podobě. Flekatice ji velmi vlídně uvítala taky a pak se šla podívat na tu Kiwi, která se šmrdolila dole v přízemí ☹ . Ovšem oč menší tělo, o to větší a bojovnější duch a tak dostala Tali držkovou ☹ . I když tentokrát nezaslouženě, protože byla za tu normální. Jeenze, Kiwi nemá děravou paměť a tak to bylo preventivní. To se halt Flekatice nemůže divit.

Pomalu jsme se vracely k domovu a když jsme došly k našemu domu, začala jsem ji zlobit a honit, že ji chytím. Nadskočila nadšením do výšky druhého patra a mastila vpřed. A rovnou na podestu. Sundala jsem jí v běhu košík a mrskla jí nahoru tenisák, aby si ho tam mohla ulovit. Však si to zasloužila, za to jak velehodná tohle ráno byla!!

Rumíček už nadšeně čekal na výměnu a tak jsme vyrazili. A stříhli jsme si skorem tu stejnou trasu. A víte, že vlastně nebyl žádný rozdíl mezi tou první a tou druhou prochajou?? To je, co? Jen jsme to s Rumíčkem pojali trochu víc akčnějš. Na rozehrátí jsme si procvičili japa že dělá ta kočičkááá a on běhal nadšeně po stromech, co rostou před naším domem . Taky na slalom mezi lavičkama došlo, ale tady krapítek podváděl. Nebo takhle teda - podváděl, podváděl. Spíš změnil podstatu hry. Protože u poslední lavičky, místo aby jí oběhl, jako vždycky,, tak se pod ní proplížil a běžel mě přepadnout a zardousit ☹ . Vrah jeden malej zrzavej.

Prozkoumali jsme spolu okolí vedlejšího domu a kolem toho našeho došli taky ke hřišti. Jistě, i tady muselo dojít ke zběsilý honičce. Dokonce ke dvěma. A taky k probíhačce, obíhačce a pak jsme se nutně museli jít podívat zase po delší době k tramvajím. Pro tentokrát Rumíček

naznal, že nikdo na tom při své cestě do práce není tak špatně, aby potřeboval jeho doprovod a šel se věnovat svým záležitostem. Jednou z nich byla mimochodem i vybíhačka po schodech ke zrušenému krámku. To si před časem vymyslel sám. Dost často, když jdeme kolem se rozeběhne, vyřítí se nahoru a čeká tam s ocáskem rozmávaným doširoka.

Mně to tak hrozně baví, když si můžu se psem takhle blbnout. Jen tak nezávazně a pospolu vymejšlet blbinky a srandičky. Pak už jsem nechala na něm, kudy půjdeme a on si zvolil tu stejnou cestu, kterou jsme se domů vracely s Tali. Bedlivě to šecičko prozkoumal a na rohu paneláku jsme se nejdřív příšerňácky servali a pak si taky stříhli honičku. Stejně jako Talimůra letěl pak na podestu, kde hopíkal jak bláznivej kozlík a smál se na celý kolo.

A já můžu zase s úsměvem na rtu napsat, že jsem si ráno užila jednu příjemnější procházku než druhou. Bylo to žůžo!